

► 14 Diciembre, 2018

ST. JOAN DE LES ABADESSES ► MIQUEL S. VILÀ PORTA ELS SEUS DARRERS TREBALLS REALITZATS A PARTIR DE LA FUSTA AL CLAUSTRE DEL MONESTIR

L'alternativa ripollesa

Presentació oberta al públic

► La mostra de Miquel S. Vilà es presenta demà dissabte a les 18 h. Amb motiu de l'exposició, s'ha editat un díptic que comparta amb un text de presentació realitzat per Pep Boldú.

MIQUEL S. VILÀ

► **Palau de l'Abadia de Sant Joan de les Abadesses.** ☎ **Del 15 de desembre al 17 de febrer.** Diari de 10 a 14h. i de 16 a 19h. Festius de 10 a 14h.

EUDALD CAMPS

■ Fa cosa de tres setmanes, els responsables polítics de Sant Joan de les Abadesses (el Ripollès) van presentar a Girona (sala Carles Rahola de la Delegació Territorial del Govern) una campanya de promoció de la vila perquè gent de tot Catalunya (i més enllà) la tingués en compte com a possible lloc de residència. La iniciativa, que duia per títol *Un poble per viure*, s'inscriuria en el context d'una dinàmica negativa caracteritzada pel despoblament, progressiu i generalitzat, de les comarques de muntanya. Es tractaria d'un fenomen que, de fet, sempre ha avançat al mateix ritme que l'imparable procés de terciarització que afecta la zona: l'esplendor industrial de principis de segle (representat a Sant Joan per la Colònia Llaudet) va donar lloc a un lent procés de

decadència que, es miri com es miri, només podrà ser revertit mitjançant una reindustrialització del territori (a diferència del secundari, convallescent, el sector primari sembla ferit de mort). Avui per avui, el millor exemple d'això l'encarnaria la Fundació Eduard Soler de Ripoll: la seva aposta per la formació i promoció d'iniciatives empresarials sòlides s'endevina com la única alternativa a un model econòmic segrestat, com dèiem, pel sector «serveis».

En aquest sentit, no deixa de ser paradoxal l'orientació de la campanya en qüestió: els tres vídeos promocionals que es van presentar insisteixen massa en la dimensió lúdica del paisatge i n'obvien, en canvi, les possibilitats productives reals. És com si, en el fons, el que s'estigués fomentant fossin les segones residències: passejar pel bosc o fer parapent (literalment) no semblen arguments prou sòlids per motivar un canvi de vida tan radical com el que implicaria renunciar a la metròpolis per un poble d'encara no 25.000 habitants. En aquest ordre de

coses, la cultura tampoc sembla jugar un paper massa preponderant: el batlle de MES (Ramon Roqué) es va limitar a posar en valor els equipaments de la vila com el Palau de l'Abadia, que va definir com un «centre cultural molt potent», l'oficina de Turisme o El Palmàs-Casal Jaume Nunó. Res més. És a dir: malgrat el que pugui semblar d'entrada, el Palau de l'Abadia no és «només» un centre cultural molt potent: és l'únic espai expositiu de la comarca que, mitjançant una programació ambiciosa, intenta posar la localitat al mapa de la cultura contemporània. La importància de figures com la de l'artista Gerard Sala, juntament amb la col·laboració puntual de la Fundació Vila Casas, en la seva promoció ha estat cabdal, quelcom que s'ha traduït en la presència de noms importantíssims de l'art actual com ara Assumpció Mateu, Mayte Vieta, Francesc Artigau, Alfonso Alzamora, Pep Admetlla, Glòria Muñoz, Niebla, Quim Domene, Jordi Isern, Isidre Manils, Xavier Escrivà i un llarg etcètera amb figures igualment

MIQUEL S. VILÀ

destacables...

Ho dèiem no fa massa en aquestes mateixes pàgines: res és comparable a l'experiència de contemplar un grup escultòric com el Davallament de Sant Joan de les Abadesses en el seu emplaçament original (amb tot el que això comporta, començant pels murs de pedra i acabant per l'aire i la llum). Allò que en el Museu és temps congelat, a l'exterior esdevé present continu, memòria i vida. A Sant Joan li cal apuntar-se a la cultura viva i utilitzar, com a punt de partida i suport conceptual, la seva riquesa patrimonial. Volem dir que el romànic i els Pirineus són valors culturals que poden ser actualitzats. Exposicions com la que actualment es pot veure a l'Abadia en són una bona mostra: escultura que torna a les possibilitats de la fusta entesa com a matèria singular i autòctona. L'invent és dels que conté ecos poderosos, sobretot, gràcies al doble moviment que genera el treball, sempre lent i esmerçat, amb un material tan connotat: per una banda, fa possible —o hauria de fer possible— escodrinjar la vida que roman enregistrada en totes i cada una de les fibres vegetals, en les anelles de temps concèntric, en les vetes de resina, o en l'extrema densitat dels nusos lignosos; per l'altra, emprar la fusta permet a l'escultor realitzar un exercici de genealogia personal que sol estar íntimament relacionat amb el paisatge més proper i, donat el cas, amb quelcom anterior a totes les imatges i que, per descomptat, només

ABADIA

Art del present i del passat

► L'Espai Art Abadia ofereix una programació regular d'exposicions de creadors contemporanis amb una sòlida trajectòria. El claustre del Palau de l'Abadia embeleix les obres que s'exposen alhora que aquestes embeleixen el claustre. L'art romànic conviu amb l'art actual.

pot estar contingut en el material del qual estan fetes.

Avui dia tenim magnífics exemples d'aquesta tipologia d'escultura en el panorama internacional que poden anar des de pràctiques properes al *land art* com les d'Andy Goldsworthy —ell ho anomena «environmentalism»— fins a les sempre suggerents instal·lacions de Giuseppe Penone, possiblement el

referent contemporani més destacat (juntament amb alguna raresa com ara Gehard Demetz, que encarnaria la versió més figurativa de la disciplina). Miquel S. Vilà no és cap referent contemporani però, d'alguna manera, assenyala una possible alternativa a l'entotsolament dels artistes que viuen només en un somni d'excepcionalitat urbanita.